

Arrest

nr. 125 041 van 28 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat M. KALIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

Gezien de beschikking van 25 april 2014 in toepassing van artikel 39/76, § 1, zevende lid van de vreemdelingenwet.

Gezien de replieknota van de verzoekende partij van 7 mei 2014.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 september 2011 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 12 december 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 30 september 2013.

1.3. Op 14 november 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een etnische Pashtoun van 20 jaar oud en u bezit de Afghaanse nationaliteit. U bent geboren in Jalalabad en u heeft daar ook steeds gewoond. Uw ouders waren afkomstig uit Laghman, jullie gingen daar af en toe ook nog heen. In Jalalabad woonde u in een wijk die grensde aan het Behsud district.

Toen u 11 jaar oud was overleed uw vader. Hij was chauffeur en hij had een verkeersongeval. U bleef over met uw jongere broer en zus en uw moeder. Nadien zorgde uw oom Mumtaz, de broer van u moeder, voor jullie. Hij kwam wekelijks langs vanuit zijn woonplaats in het district Khewa om te zien hoe jullie het stelden. Door de precaire financiële situatie waarin jullie verkeerden na de dood van uw vader was u verplicht om te werken. U verkocht geruime tijd ijs, maïs en gebakken aardappelen in de straten van Jalalabad. Daarnaast naaide uw moeder ook kleren voor de buurvrouwen.

Ongeveer drie maand voor uw vertrek uit Afghanistan kocht u een riksha. U had wat geld gespaard, uw oom legde ook wat bij en u kocht een deel op krediet. U voerde mensen rond in Jalalabad.

Op een gegeven dag was u op weg met uw riksha. U passeerde aan hoge snelheid voor het huis van een bekende commandant, Gul Karim. U had niet gezien dat zijn zoontje er cricket aan het spelen was. Net toen u passeerde liep die achter de bal aan waardoor u hem aanreed. U stapte af, hoorde de andere kinderen roepen dat het de zoon van Gul Karim was. U zag dat de jongen dood was, besloot o uw riksha achter te laten en u zette het op een lopen. U nam vervolgens een riksha naar huis. Ongeveer een half uur nadat u thuis was werd er op de deur geklopt. Het was Gul Karim met zijn lijfwachten. Ook de ouderen uit de wijk kwamen bij u thuis. U was intussen naar de bureu gevlucht waar u zich verschool. De ouderen kalmeerden Gul Karim, ze zeiden dat ze u zouden vinden en nagaan wat er precies gebeurd was. Toen Gul Karim weg was vluchtte u naar uw tante in Kabul.

Uw oom probeerde enkele malen een Jirga te beleggen met Gul Karim maar deze wilde van geen verzoening weten, hij wilde u doden omdat u zijn zoon gedood had. Uw moeder, broer en zus waren intussen verhuisd naar uw oom Mumtaz zijn huis. Gul Karim ondernam een poging om uw broer te kidnappen maar de ouderen verhinderden dat. Uw oom liet u weten dat het ook in Kabul te gevaarlijk voor u was. U zou beter het land verlaten. Uw oom verkocht daarop jullie huis in Jalalabad en regelde uw vertrek.

U vertrok omstreeks maart 2011 vanuit Kabul. Zes maand later, op 15 september 2011 kwam u in België aan. Daags nadien vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: de Taskara van uw vader, een attest waarop uw identiteit bevestigd wordt en een aanvraag tot bevestiging van uw verklaarde problemen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient besloten te worden dat ik u het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet niet kan toekennen.

Vooreerst dient gesteld te worden dat u geen enkel aanvaardbaar bewijs of begin van bewijs neerlegt dat uw verklaringen weet te staven. Het enige attest dat u voorlegt ter staving van uw asielrelaas betreft een attest met een duidelijk gesolliciteerd karakter. U beschrijft er zelf uw problemen in en vraagt aan de wijkverantwoordelijke om uw problemen te bevestigen. De informatie die hierop door de autoriteiten wordt gegeven is niet meer dan één zin waarin uw problemen zonder meer bevestigd worden (CGVS, p. 13). Het is uiterst merkwaardig dat indien de autoriteiten u zouden zoeken wegens het doodrijden van een kind, zij zonder meer uw problemen zouden bevestigen. Er dan ook redelijkerwijs kunnen verwacht worden dat zij u minstens zouden aanmanen om u bij hen aan te melden. Verder geeft u in dit attest aan dat u reeds meerdere oproepingsbrieven hebt gekregen van de overheid. U geeft echter nergens tijdens uw interview op het CGVS aan dat u dergelijke brieven zou ontvangen hebben. Indien u dergelijke

oproepingsbrieven zou ontvangen hebben dan kan van u verwacht worden dat u dit spontaan vermeldt en deze voorlegt, dat u dit niet doet, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit attest. Gezien de discrepanties tussen het attest dat u voorlegt ter staving van uw verklaringen en uw verklaringen op zich, doet dit attest eerder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan dat het deze ondersteunt. Verder is het ook nog opmerkelijk dat de hoofding van dit zogenaamd officiële document niet is ingevuld en dat nergens op het attest een datum is te vinden. Ook de stempel die onder de bevestiging van de autoriteiten staat verwijst niet naar de stad Jalalabad (CGVS, p. 13) hetgeen toch zou kunnen verwacht worden aangezien het de autoriteiten van de stad Jalalabad zijn die uw problemen bevestigen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt verder ook dat dergelijke documenten eenvoudigweg tegen betaling kunnen verkregen worden (zie bijgevoegde informatie aan administratief dossier). Dit alles in acht genomen kan geen geloof gehecht worden aan dit attest.

Gezien u geen aanvaardbaar bewijsstuk weet neer te leggen die uw verklaringen ondersteunen zijn wij voor de analyse van de geloofwaardigheid van de feiten die u inroept genoodzaakt ons te beperken tot een onderzoek van uw verklaringen. Uw verklaringen als zou u met uw riksha het zoontje van een machtige commandant hebben doodgereden zijn echter niet gefundeerd en komen daarenboven weinig geloofwaardig over.

Zo verklaarde u dat het zomer was toen het incident plaatsvond, het was de maand Jawza verklaarde u (juni) (CGVS, p. 17), terwijl u net daarvoor verklaarde dat u zes maand voor uw aankomst in België (in september 2011), Afghanistan verlaten had (CGVS, p. 15), dus omstreeks maart 2011. Gezien u ook nog verklaarde, na het incident een maand in Kabul te hebben verbleven voor u Afghanistan verliet (CGVS, p. 21), moeten we concluderen dat het incident zich niet in de zomer heeft voorgedaan zoals u stelt maar eerder in februari, dus in de winter. Dat u zich niet de exacte dag kunt herinneren is steeds mogelijk, eventueel zou het nog aanvaardbaar zijn indien u zich van maand vergist maar dat u geen eenduidig beeld kunt geven van in welk seizoen het incident zich heeft voorgedaan doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Indien dit incident zich daadwerkelijk zou hebben voorgedaan dan zou redelijkerwijs van u mogen verwacht worden dat u weet in welk seizoen het incident zich heeft voorgedaan en dat u daar een eenduidig beeld weet van te schetsen. Verder is het ook opmerkelijk dat u tijdens uw gehoor op de dienst vreemdelingenzaken (DVZ) verklaart dat de commandant Gul Karim slechts de avond van de dag waarop het incident plaatsvond naar uw huis kwam (CGVS vragenlijst afgenomen op DVZ op 18 november 2011, p. 3), terwijl u op het CGVS verklaarde dat Gul Karim reeds een half uur na het incident bij u thuis langskwam en dat het incident om half twee of twee uur 's middags had plaatsgevonden (CGVS, p. 16). Ook omtrent het tijdstip van de inval van commandant Gul Karim bij u thuis kan verwacht worden dat u een eenduidig beeld weet te schetsen. Dat u dit niet doet, doet ernstige twijfels rijzen bij uw geloofwaardigheid.

Verder lijkt het ook weinig plausibel dat u uw riksha zou achterlaten op de plaats van het ongeval, voor de deur van het huis van commandant Gul Karim, om vervolgens uw weg te voet verder te zetten (CGVS, p. 16). Daarenboven stelde u dat foto's van uzelf op uw riksha had gekleefd en dat ze u daarom zo makkelijk konden vinden (CGVS, p. 19). Dit alles in acht genomen kan redelijkerwijs verwacht worden dat u probeert om zo snel mogelijk weg te komen en dat u al zeker niet uw riksha achterlaat op de plaats van het ongeval. Uw verklaring waarom u dit niet deed houdt echter geen steek. U verklaarde uw riksha achter te laten omdat deze maar snelheden van 60 à 70 kilometer per uur haalde en dat men u daarom wel zou opgepakt hebben (CGVS, p. 19). U verklaart daarenboven ook nog dat u bang was omdat de familie van Gul Karim steeds gewapend was (CGVS, p. 19). Indien u vreest dat Gul Karim en zijn mannen u in snelheid zouden pakken en u hen eveneens vreest omdat ze gewapend zijn dan kan des te meer verwacht worden dat u met uw riksha vlucht in plaats van te voet. Dat u daarenboven niet stilstaat bij het feit dat uw foto op de riksha hangt lijkt geenszins plausibel.

Verder is het ook nog bevreemdend dat u zo lang diende te sparen voor uw riksha, er geld voor diende te lenen (CGVS, pp. 16 – 17) maar u niet eens weet van welk merk uw riksha is (CGVS, p. 11). Indien u een dergelijke grote investering deed kan toch verwacht worden dat u weet wat u precies koopt. Daarnaast gaf u ook aan dat uw oom tot vier maal toe een Jirga bijeen riep maar u kan niet zeggen wie daarop aanwezig was om uw belangen te behartigen (CGVS, p. 7). Gezien beide elementen tot de kern van uw asielrelaas behoren zou redelijkerwijs kunnen verwacht worden dat u op deze vragen kunt antwoorden. Dat u dit niet kunt doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Betreffende uw herkomst en het verblijf van uw familie legt u eveneens een aantal tegenstrijdige verklaringen af. Zo geeft u tijdens uw interview op de dienst vreemdelingenzaken (DVZ) van 18 november 2011 aan dat u geboren bent in Aminabad en dat u uw laatste verblijfplaats in Afghanistan in

het district Behsud van de provincie Nangarhar had (verklaring DVZ 18 november 2011, p. 1). Op het CGVS verklaarde u daarentegen dat u in de stad Jalalabad geboren was en dat u daar ook steeds gewoond heeft. U verklaarde nooit in Behsud te hebben gewoond (CGVS, p.4). Uw ouders waren daarentegen wel in Aminabad geboren, vandaar dat u zou aangegeven hebben dat uw plaats van afkomst was (CGVS, p. 5). De eenvoudige vraag naar de plaats waar u geboren bent is nochtans niet voor interpretatie vatbaar. Daarnaast is het ook vreemd dat wanneer men u op de DVZ vroeg waar uw moeder verbleef u aangaf dat zij nog steeds in Behsud was (verklaring DVZ 18 november 2011, p. 1), terwijl u op het CGVS aangaf dat uw moeder, broer en zus meteen na uw problemen vertrokken naar uw oom zijn woonplaats in het dorp Qar Gai in het district Khewa van de provincie Nangarhar (CGVS, p. 7). Hieromtrent kan echter verwacht worden dat u eenduidige verklaringen weet af te leggen, te meer u verklaart nog steeds contact te hebben met uw moeder (CGVS, p. 8). Gezien u geen identiteitsdocumenten voorlegde tijdens uw interview op DVZ vroeg men u naar een verklaring hieromtrent. U verklaarde toen, over een Taskara te beschikken in Afghanistan (verklaring DVZ 18 november 2011, p. 2). Tijdens uw interview op het CGVS haalde u echter aan dat u een Taskara bij u had in België maar dat u die hier was kwijt geraakt. U verklaarde dat u bij uw interview op DVZ vertelde uw Taskara te zijn vergeten en dat ze u daar zeiden uw Taskara tijdens het tweede interview af te geven (CGVS, pp. 14 -15). Indien dit waar zou zijn dan kan redelijkerwijs verwacht worden dat u tijdens uw eerste interview op DVZ verklaart dat u een Taskara heeft in België. Niettegenstaande uw goede kennis over de stad Jalalabad is het toch vreemd dat u dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegt. Er zou kunnen verwacht worden dat u over geboorteplaats, recente herkomst, uw identiteitsdocumenten en de verblijfplaats van uw familie eenduidige verklaringen aflegt, dat u dit niet doet, ondergraaft uw geloofwaardigheid verder.

Gezien bovenvermelde vaststellingen kan u het voordeel van de twijfel niet worden toegekend. Bijgevolg kan ik u het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet niet toekennen.

De overige door u neergelegde documenten doen hier geen afbreuk aan. De Taskara van uw vader bevestigt enkel de identiteit van uw vader, hetgeen hier niet betwist wordt. Het attest van de Malek bevestigt dat u in Afghanistan een Taskara had, ook dit wordt niet in twijfel getrokken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Er dient evenwel vastgesteld te worden dat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat u zich in de hoofdstad Kabul kan vestigen teneinde zich te onttrekken aan de situatie in uw regio van herkomst. U bent een volwassen jongeman die tot de Pashtounse meerderheid behoort (CGVS, p. 8). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u familie heeft die in Kabul stad woont (CGVS, p. 5). Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Kabul en u aldaar in uw levensonderhoud kunt voorzien. Wat betreft de veiligheidssituatie in Kabul, dient verwezen te worden naar onderstaande appreciatie.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites

dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afgaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afgaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

2.1.1. Betreffende de documenten, stelt verzoeker dat hij enkele documenten heeft neergelegd, dat de taskara van zijn vader niet in twijfel wordt getrokken, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) wel zijn bedenkingen uit omtrent de aanvraag tot bevestiging van zijn verklaarde problemen, dat de verklaring werd opgesteld op basis van zijn verklaringen en het nodige diende te worden gedaan in Afghanistan, dat hij het document zo ontvangen heeft en dan ook geen twijfels heeft omtrent de echtheid er van, dat dit dan ook niet kan aangewend worden als reden om het vluchtelingenstatuut af te wijzen, gezien hij zelf afhankelijk is geweest van derden, dat het CGVS verzoeker met haar argumenten had moeten confronteren, wat zij nagelaten heeft te doen.

2.1.2. Wat betreft de tegenstrijdigheden, stelt verzoeker dat het CGVS nagelaten heeft verzoeker met de tegenstrijdigheden te confronteren tijdens het interview, dat zij hiertoe evenwel gehouden is en dat het CGVS, door dit niet te doen en dit toch als argument te gebruiken in de bestreden beslissing, haar verplichtingen heeft geschonden.

2.1.3. Aangaande het achterlaten van de riksja, stelt verzoeker dat hij hiervoor duidelijke verklaringen afgelegd heeft tijdens het verhoor, dat hij er daarnaast nog op wil wijzen dat men inderdaad in noodsituaties of in situaties waarin men vreest voor zijn leven niet steeds de meest logische beslissingen neemt, doch dat dit in zijn ogen het meest logische was om te doen, dat dit dan ook geen reden kan zijn om te twifelen aan zijn relaas. Verzoeker vervolgt dat hij de redenering van het CGVS ook niet begrijpt waar deze stelt dat het niet weten van het merk van een riksja van belang is om de geloofwaardigheid te beoordelen, dat hij alle vragen met betrekking tot zijn riksja kon beantwoorden, dat het CGVS volledig uit het oog verliest dat hij niet kan lezen en schrijven, dat hij daarnaast wel alle vragen over zijn riksja heeft kunnen beantwoorden, dat het merk van de riksja slechts een bijzaak is.

2.1.4. Betreffende de Jirga, benadrukt verzoeker dat hij tijdens het interview uitdrukkelijk verklaarde niet te weten wie aanwezig was op de Jirga omdat hij op dat moment niet aanwezig was in Jalalabad, waarna hij verwijst naar de desbetreffende verklaringen in het gehoor op het CGVS en stelt dat het CGVS met deze verklaringen helemaal geen rekening houdt noch wordt uitgelegd waarom er geen rekening mee werd gehouden, dat er zelfs niet naar verwezen wordt.

2.1.5. Wat betreft de tegenstrijdigheden aangaande de herkomst en verblijf van zijn familie en de twijfel van het CGVS met betrekking tot het asielaanvraag van verzoeker omdat zijn verklaringen tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) niet volledig zouden overeenstemmen met deze tijdens het gehoor op het CGVS, meent verzoeker dat hij op het moment dat de interviewer hem (hierover) heeft aangesproken een logische verklaring heeft gegeven, dat er geen enkele reden is om te twifelen aan zijn verklaringen, dat hij van oordeel is dat zijn verklaringen hierdoor niet ongeloofwaardig zijn, juist integendeel.

2.1.6. Nopens de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, stelt verzoeker, na het citeren van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, dat, rekening houdend met bovenstaande argumenten, hij van oordeel is dat hij de asielinstanties voldoende inzicht heeft gegeven over de werkelijke achtergrond, zijn netwerk, familiale context zodat de asielinstanties voldoende informatie hebben om te oordelen of de subsidiaire bescherming al dan niet moet toegekend worden. Verzoeker stelt dat het CGVS blijkbaar zijn afkomst uit Jalalabad betwist, daar er een intern vluchtalternatief wordt aangeduid, verzoeker is van oordeel dat aan zijn herkomst niet kan getwijfeld worden, dat hij uitvoerig werd ondervraagd omtrent Jalalabad en dat zijn kennis over die stad niet in twijfel wordt getrokken door het CGVS, dat integendeel

het CGVS zelfs bevestigt in de bestreden beslissing, dat in de motivatie derhalve een tegenstrijdigheid aanwezig is en dat het argument van het CGVS niet kan weerhouden worden. Verzoeker vervolgt dat het CGVS in elk geval niet twijfelt aan de herkomst van zijn vader uit Laghman, dat het CGVS er dan vanuit gaat dat hij ook vandaar afkomstig is, hoewel dit niet letterlijk in de beslissing staat, doch hij het niet anders kan interpreteren, dat het CGVS toch niet duidelijk is en dat zij op dit punt duidelijker had moeten motiveren. Volgens verzoeker is het CGVS wel van oordeel dat voor de regio waar verzoeker van afkomstig is en welke niet door het CGVS wordt benoemd de subsidiaire bescherming moet worden verleend, doch weigert dit te verlenen omdat er een intern veilig en redelijk vluchtalternatief aan de orde zou zijn. Kabul is naar verzoekers mening geen intern veilig en redelijk vluchtalternatief: hij kan er niet opgevangen worden door zijn familie, hij heeft er een tante wonen die de zus is van zijn moeder en die bovendien ook weduwe is en die financieel niet kan instaan voor hem, dat het in de Afghaanse realiteit voor haar niet mogelijk is om hem op te vangen, dat het CGVS met dit gegeven geen rekening houdt.

Het feit dat hij een volwassen man is, is volgens verzoeker eveneens geen voordeel voor hem, gezien hij hierdoor tot een risicoprofiel behoort, dat het gaat om een jongeheer die ingezet zal worden om te vechten. Verzoeker verwijst naar de Guidelines van het UNHCR van 6 augustus 2013, p. 41. Hij meent dat het feit dat hij een Pashtou is, niets aan bovenstaande wijzigt, dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met de specifieke situatie in Kabul en dat het CGVS onterecht tot de conclusie is gekomen dat er voor hem in Kabul een redelijk vestigingalternatief zou zijn.

Verzoeker verwijst naar de verhoogde incidenten in Afghanistan in 2013 en stelt dat het UNHCR zelfs tot het besluit komt dat gedurende de eerste maanden van 2013 47% meer incidenten waren dan dezelfde periode van 2012 en dat er zelfs wordt voorspeld dat 2013 het 2de meest gewelddadige jaar zal zijn na 2011, dat Kabul bovendien in 2012 al tot de 12 provincies met de meeste incidenten behoorden en in 2013 dit alleen nog maar erger is geworden, waarna hij verwijst naar passages uit de Guidelines van het UNHCR van 6 augustus 2013. Hij is van mening dat hij op deze manier wel aantoont dat hij in Afghanistan niet veilig is, ook niet in de provincie Kabul, waarbij verzoeker verwijst naar de door hem aan zijn inleidend verzoekschrift gevoegde stukken 4, 5 en 6 en stelt dat het feit dat op 18 juni 2013 de Afghanen de verantwoordelijkheid voor de veiligheid in het land overnamen duidelijk niet te onderschatten consequenties heeft en nader moet onderzocht worden, dat het CGVS ook van deze gegevens op de hoogte is, dat voor wat betreft Afghanistan niet kan gesteld worden dat de situatie stabiel is geworden, dat deze dagelijks verslechtert.

Daarnaast is verzoeker van oordeel dat het CGVS geen voldoende onderzoek van het redelijk karakter van het intern vluchtalternatief heeft gedaan, dat volgens het UNHCR het onderzoek naar het redelijk karakter de vraag moet beantwoorden *'Can the claimant, in the context of the country concerned, lead a relatively normal life without facing undue hardship?'*, dat met 'undue hardship' wordt bedoeld de zeer moeilijke omstandigheden voor teruggekeerde vluchtelingen om te overleven in Kabul, dat er een risico bestaat dat hij als teruggekeerde vluchteling in een Afghaans vluchtelingenkamp zal belanden waar hij aan mensonwaardige toestanden zal worden blootgesteld, dat de stad Kabul immers de stroom duidelijk niet meer aan kan, dat de bevolking van Kabul in de afgelopen zeven jaar verdriedubbeld is, dat dit een toename van armoede, werkeloosheid en criminaliteit heeft veroorzaakt, dat terugkeerders derhalve moeilijkheden ondervinden om te voorzien in onderdak en tewerkstelling en vaak eindigen in tenten of openbare gebouwen in achtergestelde buurten, dat ze geen toegang hebben tot basisdiensten en er geen mogelijkheid bestaat om in eigen levensonderhoud te voorzien, waarna verzoeker verwijst naar het door hem aan zijn inleidend verzoekschrift gevoegde stuk 7. Daarnaast meent verzoeker, heeft het CGVS ook nagelaten te motiveren hoe hij op een veilige manier Kabul zou moeten bereiken en deze toegankelijk is.

2.2. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker om in hoofddorde de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te hervormen en hem het statuut van vluchteling toe te kennen en in ondergeschikte orde hem het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.3. Als bijlage aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker,:

- Stuk 3: pagina's uit de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013
- Stuk 4: Artikel van NRC, *'Dit is een doodgewone maandag in Kabul'*, 21 mei 2013
- Stuk 5: Artikel van NOS, *'Meer burgerdoden in Afghanistan'*, 31 juli 2013
- Stuk 6: Artikel van NOS, *'927 Afghanen gesneuveld in juni'*, 7 juli 2013
- Stuk 7: Artikel van DeMorgen, *'Afghanistan is een van de armste en onveiligste landen ter wereld'*, 14 juli 2012.

2.4. Ter terechtzitting wordt gewezen op de aanvullende nota die de verwerende partij heeft neergelegd op 3 maart 2014 en als bijlage de COI (country of origin information) Focus “Afghanistan Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad” van 5 december 2013 en COI Focus “Afghanistan Veiligheidssituatie: Afghanistan – Beschrijving van het conflict” van 20 november 2013 bevat.

2.5. Ter terechtzitting legt verzoeker een nota neer en wijst hij op de korte tijd die hem geboden werd om te reageren op de door de verwerende partij neergelegde aanvullende nota. Hij stelt dat hij in de nota het rapport tracht te weerleggen, dat in de bestreden beslissing een intern vestigingsalternatief in Kabul werd opgeworpen en dat de COI Focus neergelegd door de verwerende partij geen actualisatie van informatie betreffende Kabul is, doch wel over de algemene situatie in Afghanistan. Verzoeker meent dat dit rapport niets wijzigt aan de informatie die hij voegde betreffende Kabul aan zijn inleidend verzoekschrift. De verwerende partij wijst er op dat de aanvullende nota werd overgemaakt om aan te tonen dat de situatie in Jalalabad, van waar verzoeker afkomstig is, veilig is, dat het aantal ‘complexe aanslagen’ laag is alsook het aantal burgerslachtoffers, dat er geen grote groepen IDP’s op gang gebracht werden ten gevolge van het geweld, dat uit de informatie van 5 december 2013 blijkt dat het geweld in Jalalabad beperkt is. De verwerende partij stelt dat de informatie dateert van 5 december 2013, aldus na de bestreden beslissing, zodat zij zich hierop niet kon baseren bij het nemen van de bestreden beslissing. De verwerende partij stelt dat gelet op het feit dat verzoeker afkomstig is uit Jalalabad en deze stad veilig is, er geen intern vestigingsalternatief nodig is. De verwerende partij wijst er nog op dat er in de ter terechtzitting neergelegde nota van verzoeker een selectieve lezing gebeurd is van de rapporten alsook dat de nota niets meldt over Jalalabad. Verzoeker stelt dat hem niet kan verweten worden een selectieve lezing van de aanvullende nota te hebben gemaakt, nu hij maar 48u kreeg om te reageren, dat rekening dient gehouden te worden met zijn rechten van verdediging en dat de documenten eerder konden overgemaakt worden, dat indien de documenten mee in overweging worden genomen, hij over een bijkomende termijn wenst te beschikken om hierop te repliceren.

2.6. De Raad wijst er op dat de verwerende partij per brief van 3 maart 2014 de Raad een aanvullende nota bezorgt en hierbij volgende documenten voegt als bijlage: de COI (country of origin information) Focus “Afghanistan Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad” van 5 december 2013 en COI Focus “Afghanistan Veiligheidssituatie: Afghanistan – Beschrijving van het conflict” van 20 november 2013. De aanvullende nota stelt dat deze documenten worden overgemaakt als nieuwe elementen, gelet op artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De verwerende partij wijst er ter terechtzitting op dat de aanvullende nota werd overgemaakt om aan te tonen dat de situatie in Jalalabad, van waar verzoeker afkomstig is, veilig is, dat het aantal ‘complexe aanslagen’ laag is alsook het aantal burgerslachtoffers, dat er geen grote groepen IDP’s op gang gebracht werden ten gevolge van het geweld, dat uit de informatie van 5 december 2013 blijkt dat het geweld in Jalalabad beperkt is, dat de informatie dateert van 5 december 2013, aldus na de bestreden beslissing, zodat zij zich hierop niet kon baseren bij het nemen van de bestreden beslissing en dat gelet op het feit dat verzoeker afkomstig is uit Jalalabad en deze stad veilig is, er geen intern vestigingsalternatief nodig is.

Bij beschikking van 25 april 2014 verzocht de Raad verzoeker, ingevolge artikel 39/76, §1, zevende lid van de vreemdelingenwet, om op deze aanvullende nota te repliceren binnen de acht dagen.

In de replieknota voert verzoeker aan dat het standpunt van de verwerende partij uit de debatten moet worden geweerd omdat het niet werd opgenomen in de aanvullende nota, dat na de wering uit de debatten van het ingenomen standpunt ter terechtzitting door de verwerende partij, enkel de COI Focus van 5 december 2013 en de COI Focus van 20 november 2013 overgemaakt werden zonder de mondelinge uitleg ter terechtzitting, dat aldus de bijkomende uitleg ontbreekt, dat de motivering ontbreekt en het dossier teruggewezen moet worden naar het CGVS. Verder meent verzoeker dat de verwerende partij op dit moment volledig onduidelijk is en haar standpunt in strijd is met haar beslissing, dat zij een duidelijk en correct gemotiveerde beslissing moet nemen, zodat hij zich ook op alle schriftelijke argumenten, schriftelijk kan verdedigen, dat het voor hem momenteel onduidelijk is wat allemaal van de bestreden beslissing wel wordt weerhouden en wat niet, dat ter terechtzitting de verwerende partij immers opeens een essentieel onderdeel van haar beslissing wijzigt, dat daarnaast alle overige argumenten die in het verzoekschrift werden uiteengezet van kracht blijven en het debat zich niet kan beperken tot hetgeen ter terechtzitting werd meegedeeld, dat omtrent de overige argumenten eveneens standpunt dient te worden ingekomen, dat het niet kan zijn dat een gebrek aan de replieknota tot gevolg zou hebben dat verzoeker akkoord zou zijn dat Jalalabad veilig is en dat hij daardoor het recht verliest op de erkenning als vluchteling en de subsidiaire bescherming, dat op die

manier een deel van zijn beroep gewoon volledig aan de kant geschoven wordt zonder enige vorm van motivatie, wat aldus een schending van de motiveringsplicht inhoudt.

In elk geval meent verzoeker dat het CGVS onterecht van oordeel is dat Jalalabad veilig en stabiel is, gezien het niet voldoende stabiel is. Verzoeker wijst op objectieve informatie die stelt dat het geweld in de provincie Nangarhar (waar Jalalabad gelegen is) in 2012 met 20% gestegen is, waarna hij citeert uit landeninfo van vluchtelingenwerk en verwijst naar het rapport van ANSO van januari – september 2012, waarbij uit een tabel blijkt dat het incidentcijfer voor de provincie Nangarhar 4.7. is, dat uit het verslag ook blijkt dat de AOG aanvallen 1 tot 3 per dag bedragen in de provincie Nangarhar, wat hoog is. Verzoeker wijst ook op een document uit de landeninfo van vluchtelingenwerk die wijst op het feit dat administratieve chaos, wetteloosheid en hoge prijzen tot veel grondconflicten leiden in Afghanistan en dat door de alomtegenwoordigheid van wapens die vaak fataal aflopen. Volgens verzoeker erkent het CGVS dat de informatie waarover zij beschikken niet volledig de veiligheidssituatie weergeeft, gezien de feitelijke berichtgeving over de veiligheidssituatie niet volledig kan genoemd worden en gezien de methodologische beperkingen die een exhaustieve weergave van het conflict verhinderen, dat de verwerende partij dan ook tekort geschoten is in zijn motiveringsplicht.

Verder stelt verzoeker dat de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013 van fundamenteel belang zijn gezien dit rapport aangeeft dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging van het aantal incidenten, dat het UNHCR zelf tot het besluit komt dat gedurende de eerste maanden van 2013 47% meer incidenten waren dan dezelfde periode van 2012 en dat er zelfs wordt voorspeld dat 2013 het 2de meest gewelddadige jaar zal zijn na 2011, waarna hij verwijst naar passages uit de voornoemde Guidelines. Daarnaast verwijst verzoeker naar zijn profiel, hij meent dat hij een jongeheer is die zal worden ingezet om te vechten, waardoor hij een risicoprofiel heeft, waarna hij opnieuw verwijst naar de voornoemde Guidelines. Verzoeker verwijst ook naar passages die makkelijk op het internet terug te vinden zijn, waarbij hij verwijst naar en citeert uit een artikel '*Meer burgerdoden in Afghanistan*' en naar een artikel '*927 Afghanistan gesneuveld in juni*'. Verzoeker meent dat het feit dat op 18 juni 2013 de Afghanen de verantwoordelijkheid voor de veiligheid in het land overnamen duidelijk niet te onderschatten consequenties tot gevolg heeft en dat deze nader moeten worden onderzocht, dat het feit dat Afghanistan niet stabiel is zelfs bevestigd wordt door de COI Focus van 20 november 2013 die het CGVS bijbrengt, waarna hij citeert uit het voornoemde rapport.

Tot slot stelt verzoeker zich de vraag op welke manier hij veilig Jalalabad zal kunnen bereiken. Hij stelt dat hieromtrent niets wordt gemotiveerd, zelfs niet ter terechtzitting, dat in de COI Focus van 5 december 2013 op pagina 23 sprake is van een strikt militaire luchthaven, dat dit dus wil zeggen dat deze niet gebruikt wordt voor andere doeleinden, dat dit bovendien een doelwit is en dus allesbehalve een veilige luchthaven. Concluderend stelt verzoeker dat het CGVS ook van deze gegevens op de hoogte is, dat hij van oordeel is dat hij op deze manier wel aantoonst dat hij in Afghanistan niet veilig is, alsook niet in Jalalabad, dat voor wat betreft Afghanistan niet kan gesteld worden dat de situatie stabiel is geworden, dat deze dagelijks verandert.

Als bijlage bij zijn replieknota voegt verzoeker:

- stuk 1: gedeelte van de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013
- stuk 2: <http://www.vluchtelingenwerk.be/landeninfo/vraag-van-de-maand.php?l=en&v=25>
- stuk 3: <http://www.vluchtelingenwerk.be/landeninfo/vraag-van-de-maand.php?l=en&v=23>
- stuk 4: Artikel van NOS, '*Meer burgerdoden in Afghanistan*', 31 juli 2013
- Stuk 5: Artikel van NOS, '*927 Afghanen gesneuveld in juni*', 7 juli 2013

2.7. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.8. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de beslissingen opgesomd in artikel 39/2, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de

grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.9. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.10. Aan verzoekers vrees voor vervolging voor de vader, een machtige commandant, van een jongen die hij zou aangereden hebben met zijn riksja kan geen geloof worden gehecht. Immers merkt de commissaris-generaal terecht op "Zo verklaarde u dat het zomer was toen het incident plaatsvond, het was de maand Jawza verklaarde u (juni) (CGVS, p. 17), terwijl u net daarvoor verklaarde dat u zes maand voor uw aankomst in België (in september 2011), Afghanistan verlaten had (CGVS, p. 15), dus omstreeks maart 2011. Gezien u ook nog verklaarde, na het incident een maand in Kabul te hebben verbleven voor u Afghanistan verliet (CGVS, p. 21), moeten we concluderen dat het incident zich niet in de zomer heeft voorgedaan zoals u stelt maar eerder in februari, dus in de winter. Dat u zich niet de exacte dag kunt herinneren is steeds mogelijk, eventueel zou het nog aanvaardbaar zijn indien u zich van maand vergist maar dat u geen eenduidig beeld kunt geven van in welk seizoen het incident zich heeft voorgedaan doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Indien dit incident zich daadwerkelijk zou hebben voorgedaan dan zou redelijkerwijs van u mogen verwacht worden dat u weet in welk seizoen het incident zich heeft voorgedaan en dat u daar een eenduidig beeld weet van te schetsen. Verder is het ook opmerkelijk dat u tijdens uw gehoor op de dienst vreemdelingenzaken (DVZ) verklaart dat de commandant Gul Karim slechts de avond van de dag waarop het incident plaatsvond naar uw huis kwam (CGVS vragenlijst afgenomen op DVZ op 18 november 2011, p. 3), terwijl u op het CGVS verklaarde dat Gul Karim reeds een half uur na het incident bij u thuis langskwam en dat het incident om half twee of twee uur 's middags had plaatsgevonden (CGVS, p. 16). Ook omtrent het tijdstip van de

inval van commandant Gul Karim bij u thuis kan verwacht worden dat u een eenduidig beeld weet te schetsen. Dat u dit niet doet, doet ernstige twijfels rijzen bij uw geloofwaardigheid.”

In zoverre verzoeker dienaangaande stelt dat het CGVS nagelaten heeft verzoeker met de tegenstrijdigheden te confronteren tijdens het interview, dat zij hiertoe evenwel gehouden is en dat het CGVS, door dit niet te doen en dit toch als argument te gebruiken in de bestreden beslissing, zijn verplichtingen heeft geschonden, wijst de Raad er op dat er geen wettelijke bepaling bestaat die de commissaris-generaal ertoe verplicht de kandidaat-vluchteling vooraf te confronteren met de vaststellingen waarop de bestreden beslissing gebaseerd is.

Hoewel nog kan aangenomen worden dat men in noodsituaties of in situaties waarin men vreest voor zijn leven niet steeds de meest logische beslissingen neemt, doch dat dit (het achterlaten van zijn riksja) in zijn ogen het meest logische was om te doen, blijkt uit het gehoor bij het CGVS dat hij verklaart dat hij deze minder logische beslissing nam omdat de familie van Haji Karim meestal gewapend was en hij bang was dat ze hem op dat moment zouden doodschieten en omdat men hem zou opgepakt hebben daar zijn riksja maar snelheden van 60 à 70 kilometer per uur haalde (gehoorverslag CGVS, p. 19). Het is niet aannemelijk dat verzoeker, die snel van de plaats van het ongeval wou wegkomen, te voet verder vluchtte terwijl zijn riksja ter beschikking is. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij vervolgens een andere riksja nam om naar huis te gaan (gehoorverslag CGVS, p. 17).

Daarnaast is het ook niet aannemelijk dat verzoeker, die vreesde voor zijn leven doordat de familie van de jongen die hij omver reed wraak wou nemen, niet weet wie aanwezig was op de Jirga, die zijn oom tot vier maal toe bijeenriep, om zijn belangen te behartigen (gehoorverslag CGVS, p. 7). Het feit dat verzoeker in Kabul verbleef op dat moment doet geen afbreuk aan voorgaande, daar verzoeker verklaarde dat zijn oom hem in Kabul contacteerde (gehoorverslag CGVS, p. 5). Gelet op het feit dat verzoeker op de hoogte is van de verschillende Jirga die zijn oom bijeen riep, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker ook op de hoogte is van of minstens informeerde naar de personen die daarbij zijn belangen behartigden, wat *in casu* niet het geval is. Het feit dat verzoeker niet weet wie zijn belangen behartigde tijdens de verschillende Jirga, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

2.11. De door verzoeker tijdens zijn asielpcedure neergelegde documenten kunnen de bovenstaande bevindingen niet in positieve zin wijzigen. De taskara van verzoekers vader bevestigt de identiteit en afkomst van zijn vader, doch deze worden hier niet betwist. Het arrest van de malek bevestigt dat verzoeker in Aghanistan een taskara had, doch ook dit wordt niet betwist. Betreffende het document dat een aanvraag tot bevestiging van verzoekers verklaarde problemen inhoudt, wijst de Raad er op dat dit een attest met een duidelijk gesolliciteerd karakter betreft, verzoeker beschrijft zelf zijn problemen en vraagt aan de wijkverantwoordelijke om zijn problemen te bevestigen. De informatie die hierop door de autoriteiten wordt gegeven is niet meer dan één zin waarin verzoekers problemen zonder meer worden bevestigd (gehoorverslag CGVS, p. 13). Het is opmerkelijk dat de autoriteiten verzoekers problemen zonder meer bevestigen zonder hem minstens aan te manen hem bij hen aan te melden inzake het onderzoek naar het doodrijden van een kind. Verzoeker geeft immers in het attest aan dat hij meerdere oproepingsbrieven heeft gekregen van de overheid. Desbetreffend merkt de Raad bovendien op dat verzoeker tijdens het interview op het CGVS geenszins vermeldde dat hij dergelijke oproepingsbrieven heeft ontvangen. Indien verzoeker dergelijke oproepingsbrieven zou ontvangen hebben, kan verwacht worden dat hij dit spontaan vermeldt en deze voorlegt. Het feit dat verzoeker dit niet doet, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgelegde attest. Verder is het ook nog opmerkelijk dat de hoofding van dit document niet is ingevuld en dat nergens op het attest een datum te vinden is. Het voorgelegde attest kan dan ook geenszins de bovenstaande bevindingen in positieve zin wijzigen. In zoverre verzoeker dienaangaande nog aangeeft dat betwistingen omtrent de echtheid van het document niet kunnen aangewend worden als reden om het vluchtelingenstatuut af te wijzen gezien hij zelf afhankelijk is geweest van derden, wijst de Raad er op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de stukken die hij neerlegt ter ondersteuning van zijn asielrelaas.

Waar verzoeker stelt dat het CGVS hem met haar argumenten had moeten confronteren, herhaalt de Raad dat er geen wettelijke bepaling bestaat die de commissaris-generaal ertoe verplicht de kandidaat-vluchteling vooraf te confronteren met de vaststellingen waarop de bestreden beslissing gebaseerd is.

2.12. In zoverre verzoeker aangeeft tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij door het incident problemen heeft met alle Afghaanse autoriteiten, wijst de Raad er op dat verzoeker geen vrees voor vervolging door de Afghaanse autoriteiten omwille van het incident verhaalt op het Commissariaat-generaal. Wanneer de vraag gesteld wordt of verzoeker alle problemen heeft kunnen uitleggen die aan de basis liggen van zijn asielaanvraag, antwoordt hij bevestigend (gehoorverslag CGVS, p. 21). Het is niet aannemelijk dat verzoeker, indien hij de Afghaanse autoriteiten vreest omwille van het plaatsvinden van het incident, deze vrees niet zou uitten op het interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar hij uitgebreid de kans kreeg om zijn persoonlijke vluchtmotieven uiteen te zetten en op het einde van het gehoor nogmaals de kans kreeg eventueel verklaringen aan zijn relaas toe te voegen. In zoverre het attest dat verzoeker neerlegt ter bevestiging van zijn problemen, deze vrees voor vervolging ten aanzien van de Afghaanse autoriteiten zou moeten ondersteunen, wijst de Raad op wat uiteengezet werd in punt 2.11. Bovendien wordt geen geloof gehecht aan verzoekers verklaarde problemen met betrekking tot het incident, zodat ook geen geloof kan gehecht worden aan zijn vrees voor vervolging door de Afghaanse autoriteiten omwille van dit incident.

2.13. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.14. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft verzoekers argumentatie, onder verwijzing naar de Guidelines van het UNHCR van 6 augustus 2013, dat het feit dat hij volwassen is geen voordeel is gezien hij hierdoor tot een risicoprofiel behoort, dat het gaat om een jongeheer die ingezet zal worden om te vechten, wijst de Raad er op dat de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 stellen dat in een traditionele vorm van mobilisatie, *lashkar* genoemd, elk huishouden een man van gevechtsleeftijd bijdraagt. In gebieden waar gewapende oppositiestrijders effectieve controle uitoefenen, en ook in vluchtelingenkampen, worden dreigementen en intimidatie gebruikt om dit mechanisme af te dwingen en strijders voor de opstand te rekruteren. Personen die weigeren, lopen naar verluidt het risico om beschuldigd te worden een spion voor de overheid te zijn en om gedood of gestraft te worden. Van dergelijke gedwongen rekrutering is enkel sprake in gebieden waar gewapende oppositiestrijders effectieve controle uitoefenen en tevens in vluchtelingenkampen. De Raad benadrukt dat elke aanvraag voor subsidiaire bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker toont evenwel geen concreet verband met zijn individuele en persoonlijke situatie aan (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), waardoor dergelijke loutere verwijzing naar dit risicoprofiel niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

2.15. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.16. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan, dient *in casu* de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Daargelaten de vraag of het standpunt van de verwerende partij rechtsgeldig naar voren werd gebracht ter terechtzitting en of de uiteenzetting mondeling ter terechtzitting aanvaard kan worden als nieuwe elementen, wijst de Raad er op dat de aanvullende nota van 3 maart 2014, waarbij de COI Focus 'Afghanistan. Veiligheidssituatie Afghanistan. Beschrijving van het conflict' van 20 november 2013 en de

COI Focus *'Afghanistan. Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad'* van 5 december 2013 werden gevoegd, rechtsgeldig werd overgemaakt. De aanvullende nota stelt dat deze documenten worden overgemaakt als nieuwe elementen, gelet op artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De Raad herhaalt dat door de devolutieve kracht van het beroep de hele zaak op de Raad is overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund. De Raad wijst er bovendien op dat verzoeker in de mogelijkheid werd gesteld een replieknota in te dienen om te repliceren op de nieuwe elementen die door de verwerende partij in een aanvullende nota werden overgemaakt. Het feit dat enige mondelinge toelichting werd gegeven ter terechtzitting betreffende de aanvullende nota doet geen afbreuk aan het feit dat de aanvullende nota van 3 maart 2014 rechtsgeldig werd neergelegd.

Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal door de verwerende partij toegevoegd aan zijn aanvullende nota van 3 maart 2014, blijkt dat Jalalabad stevig in handen van de overheid is. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. (COI Focus, *'Afghanistan: Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad'*, 5 december 2013, 21-23).

Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt Jalalabad perfect te bereiken via de hoofdstad Kabul, die stevig onder de controle van de regering staat en over een internationale luchthaven beschikt (COI Focus *'Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict'* van 20 november 2013, p. 35 en 43). Op de weg van Kabul naar Jalalabad vervolgens blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Er gebeuren incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze doen zich meestal 's nachts voor en zijn hoofdzakelijk gericht tegen troepen en bevoorradingskonvoien en meestal zonder slachtoffers. De directeur van Pajhwok in Jalalabad geeft aan dat de weg veilig is, maar stipt een groot probleem qua verkeersveiligheid aan (COI Focus, *'Afghanistan: Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad'*, 5 december 2013, 23-24).

De Raad is van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Jalalabad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.18. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en zijn replieknota nog verwijst naar de verhoogde incidenten in Afghanistan in 2013 en stelt dat het UNHCR zelfs tot het besluit komt dat gedurende de eerste maanden van 2013 47% meer incidenten waren dan dezelfde periode van 2012 en dat er zelfs wordt voorspeld dat 2013 het 2de meest gewelddadige jaar zal zijn na 2011 alsook stukken (5 tot en met 7 verzoekschrift en stukken 4 en 5 replieknota) bijvoegt betreffende de situatie in Afghanistan alsook meent dat het feit dat Afghanistan niet stabiel is zelfs bevestigd wordt door de COI Focus van 20 november 2013 die het CGVS bijbrengt, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk vermag te doen aan bovenvermelde conclusie gezien deze informatie niet gericht is op de actuele veiligheidssituatie in Jalalabad-stad, doch daarentegen een algemene beschouwing betreft van de veiligheidssituatie in heel Afghanistan.

Verzoekers verwijzing naar de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in zijn replieknota gestaafd met bij zijn replieknota gevoegde documenten, vermag geen afbreuk te doen aan bovenvermelde conclusie gezien deze informatie niet gericht is op de actuele veiligheidssituatie in Jalalabad-stad, doch daarentegen de veiligheidssituatie van gans de provincie Nangarhar betreft. De Raad wijst er op dat uit de informatie door de verwerende partij toegevoegd aan zijn aanvullende nota van 3 maart 2014, blijkt dat een onderscheid moet gemaakt worden tussen de stad en het platteland, dat de meeste steden, met uitzondering van Kandahar maar met inbegrip van de provinciehoofdplaatsen, relatief stevig onder de controle van de regering zijn (COI Focus 'Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict' van 20 november 2013, p. 35) en dat Jalalabad, net als andere steden in Afghanistan, stevig in handen is van de overheid (COI Focus, 'Afghanistan: Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad van 5 december 2013, p. 21).

In zoverre verzoeker louter verwijst naar het bestaan van administratieve chaos, wetteloosheid en hoge prijzen die leiden tot grondconflicten en de alomtegenwoordigheid van wapens (stuk 3 replieknota), toont hij niet aan dat er in Jalalabad-stad een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet heerst.

2.19. In zoverre verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift nog stelt dat het feit dat op 18 juni 2013 de Afghanen de verantwoordelijkheid voor de veiligheid in het land overnamen duidelijk niet te onderschatten consequenties heeft en nader moet onderzocht worden, dat voor wat betreft Afghanistan niet kan gesteld worden dat de situatie stabiel is geworden, dat deze dagelijks verslechtert/verandert, vermag dit geenszins afbreuk te doen aan de voorgaande vaststellingen betreffende de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad. De Raad merkt nog op dat hij gehouden is tot een actuele analyse van het risico op ernstige schade waarbij geen rekening wordt gehouden met toekomstige hypothesen.

2.20. Waar verzoeker nog stelt dat de informatie waarover de verwerende partij beschikt niet volledig de veiligheidssituatie weergeeft, gezien de feitelijke berichtgeving over de veiligheidssituatie niet volledig kan genoemd worden en gezien de methodologische beperkingen die een exhaustieve weergave van het conflict verhinderen, wijst de Raad er op dat verzoeker, gelet op bovenstaande vaststellingen, geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de aanvullende nota betreffende de veiligheidssituatie in Jalalabad-stad niet correct zou zijn of dat uit de genoemde informatie niet kan afgeleid worden dat er voor burgers uit de stad Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit de stad Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.21. Gelet op bovenstaande vaststellingen is verzoekers uiteenzetting en zijn verwijzing naar stukken in zoverre ze betrekking hebben op een intern vestigingsalternatief in Kabul niet dienstig.

2.22. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.23. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.24. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER